

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput V. Alij diversi eventus, ex quibus patet, quàm fidelem hæc Virgo
suorum egerit proximorum advocatam, quámque tenerè senserit, dum ij
punitentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

summo meæ animæ affectu. Subitò in-
cepi audire strepitum tanquam vehemen-
tis alicujus tempestatis, quâ durante cade-
bat quasi ex alio superiore cœlo, in magna
copia, super me, atque ad solum cœli, in
quo eram, densa grando, cujus tantus erat
impetus & abundantia, ut omnia fuerint
pretiosissimâ illâ pluviâ quàm celerrimè
repleta. Nequit explicari verbis voluptas
& consolatio, quâ suavissimus illius tem-
pestatis strepitus, & grandinis pulchritu-
do, replebat animæ auditû & visum. Gran-
do partim erat major, partim minor, &
alia hujus, alia alterius coloris, omnem re-
ferens varietatem, quam hic observamus
in coloribus, cum eo tamen, quoad venu-
statem & perfectionē, discrimine, de quo
dixi initio, ut satis clarè intelligeretur, uni-
cum hujus grandinis granum majoris in-
comparabiliter esse pretij, quàm universa
simul, quæ reperiuntur in terra.

Advenere continuo multi Angeli,
qui jussu Dei, cum ingenti gaudio, & con-
cinendo divinas laudes colligebant illum
sacrum thesaurum, quo onustos Deus mi-
sit in diversas mundi regiones, ad provin-
cias Christianorum, hæreticorum, & gen-
tilium: atque in omnibus his terris vidi
nonnullos, per Dei bonitatem & miseri-
cordiam, quam suis exhibet creaturis, fuisse
reptos ejus beneficij capaces. Præsertim
verò vidi, magnam obrigisse partem
Catholicis, qui inter infideles vitam agen-
do multa patiuntur, ut conservent fidem,
& præcepta divina observent. Sancti ij
ablegati citissimè redierunt summo af-

fluentes gaudio, propter impletum à se
Dei mandatum, & collatum hominibus il-
lud beneficium. Ego considerabam, cum
mihi nihil daretur, atque optabam ut de
mihi pars quæpiam tribueretur, quod ipse
humiliter exposui Domino, cujus eram po-
dibus advoluta. Divina Majestas annuit
meæ petitioni, jussitque mihi partem dari.
Præcinxerunt me quantocumque linteo, & in
hoc iniecerunt grandem copiam earum
gemmarum, ut illas ipsas distribuerem per-
sonis, quibus ipsas ex inspiratione, ac dire-
ctione divini luminis judicarem con-
verti. Cum isto thesauro benevolè & aman-
ter dimissa à Domino, uti alias, sum à meo
Dominis Angelis reducta ad meum an-
gulum, ubi meus S. Angelus Custos ita-
tim abstulit meum linteum cum omni the-
sauro, qui in eo erat, & servavit ipsum suo
tempore usui futurum. Hæc visione fini-
tâ, cum desiderarem scire, quid significa-
ret, edocta fui à Domino, quod Divina
Majestas intuitu suæ misericordiz, & ob
amorem, quo profecit Jesum Christum
suum Filium, & Dominum nostrum, atque
etiam respiciens affectum, quo illi obruta-
ram merita hujus Domini, & virtutem
ipsius passionis ac mortis, pro hominum
salute, & remedio tam spiritualium, quàm
corporalium necessitatum, in quibus ve-
santur, ostentaverit illam pluviâ divino-
rum donorum & beneficiorum, ut homi-
nes ea acciperent à Sanctis suis Angelis.

Ipse propter omnia opera sua sit be-
nedictus. Amen.

-(H)-

CAPUT V.

Alij diversi eventus, ex quibus patet, quàm fidelem
hæc Virgo suorum egerit proximorum advocatam, quàmque
tenerè tenferit, dum ij punirentur.

Omnes hoc loco recensendi e-
ventus spectant ad annum
sexcentisimū vigesimū
sextum, quos eo ipso ordine
connecto, quo per hujus an-
ni decursum acciderunt. In
quibusdam eorum apparebit sollicitudo & fer-

vor, quo Venerabilis Marina agebat
DEO suorum causam proximorum; in alijs
afflictio ac dolor, quo angebatur, dum
obtenebat ipsi veniam; in omnibus autem
cuius advocata, quod illi à Deo voluerat
injunctum, ad succurrendam communi
necessitatibus.

Quodam

Quodam, inquit, die, in Martio, me Deus vocavit dicendo: Ecce, Anima, tu nescis, quomodo tecum agatur. Quomodo, mi Domine, respondi ego, mecum agitur? Divina Majestas aperuit meos oculos, & conspexi juxta me magnam turbam Catholicorum, unâ cum Angelis ipsorum Custodibus. Subjuxit verò Dominus: Scito, te esse matrem omnium istorum pauperum hominum, hi sunt tui filij. Consideravi hæc verba, & fui vehementer pudefacta, quòd ea à Domino audirem. Tum mihi Ejusdem Majestas dixit: Cùm sint tui filij, omnesque à te dependent, sicut parvuli & pauperuli infantes dependent à suis matribus; quemadmodum istæ ostiatim mendicant panem pro ijs aledis, ità tu illum debes petere, ut hos homines sustentent. Mi Deus, respondi, quâ ratione ego mendicabo? scis namque me esse valde miserabilem & verecundam. Conticui modicùm, & postea re melius pensâ dixi: Omnino, Domine, dico, omnino faciam id, & recurram ad te, qui bonis abundas æternis, petamque à te pro ipsis elemosynam. Bene dixisti, respondit Dominus, roga me, quia tibi providebo, ut habeas, quod illis tribuas: quin etiam tibi tradam claves meorum granariorum, ut ijs tuâ manu prospicias. Homines isti erant, meâ opinione, omnes horum Regnorum Fideles, & reliqui Catholici, qui versantur inter infideles, præsertim verò mei noti & benefactores.

Feriâ secundâ, vigesimâ secundâ Junij, vidi Dominum, qui mihi volebat quædam ostendere. Restiti, prout soleo, dum id possum facere, rogando Deum, ut mihi largiretur lumen, ad assequendam ipsius voluntatem. Abstraxi me pro viribus, donec non valens amplius reniti, vidi Sacratissimam Personam JESU CHRISTI Domini nostri, qui mihi dixit: Ago tandem, Soror, quia te expecto. Fui induta veste referente speciem ejus, quæ in sacris dicitur dalmatica, & Divina Majestas me secum duxit per quasdam angustas vias, usquedum me constitueret in vertice altissimi montis, unde magna terræ pars apparerebat. Eam ego contemplantur, & vide-

batur mihi esse tota deserta, oppida conspiciebantur vacua, ac desituta incolis: nemo ultrò citròque coimnebat, neque ullum erat commercium. Videns tantam solitudinem dicebam: Quid est hoc? ubi erunt isti homines? Dominus mihi graviter respondit: Hic aliquos detineo, ut illos castigem. Circumspexi, & vidi in quodam ergastulo spatiosissimo copiosam turbam, viros ac fœminas: etant, meo iudicio, circiter decem millia hominum. Universi multùm affligebantur, deplorantes suam miserandam sortem, ejulando & lamentando. Ego vices ipsorum dolens me converti ad Dominum, tam vehementibus æstuans affectibus, ut mihi videret exanimari, & rogavi illum per infinitam ipsius bonitatem, pèrque sanguinem ejus, passionem ac mortem, ut esset propitius miserabilibus illis hominibus. Dominus non fuit permotus meis precibus, nec earum habuit rationem. Convertebam me ad Sanctissimam Virginem, rogabam illam impensè, ut intercederet pro ijs hominibus, allegans illi, quòd esset Mater misericordiæ, & Mater peccatorû, quòdque omnes spem suam in ipsa haberent collocatam. Idem petebam ab omnibus Angelis, & universis cœlitibus. Verùm tam illi, quàm Virgo Domina nostra me aspiciabant, quandam præ se ferentes incuriam, ac si parvi facerent, quod ab ipsis tam ardentè petebam. Dum acerbo hoc dolore conficerer, insistens meis precibus, vidi derepente ignem descendentem de cœlo, instar horribilium fulminum, qui corripuit illam infelicem multitudinem, ipsamque comburendo rotam redegit in cinerem, evadentibus solummodo octo vel decem personis, quæ erant matronæ ac viri graves, & quas inde pessimè constitutas Sancti Angeli eruerunt, arque ductas ad ripam latissimi & pulcherrimi fluminis laverunt, in eoque curaverunt, cum quibus per ripam sunt tam procul progressi, ut illas ultrâ non viderim. Mea anima fuit afflictissima, & vehementer timuit gravem quampiam animadversionem. Deus misereatur sui populi, per infinitam suam misericordiam.

Octavâ Julij, quæ fuit feria tertia, dum audirem referri, eâ die in hac Vallisoletana civitate celebrari taurilia, valde indolui, homines intentos esse oblectamenti, quando ipsis maximè incumberet agere pœnitentiam suorum peccatorum. Cùm autè id cogitarem, conplexi JE SUM Christum Dominum nostrum, qui mihi dixit: Etiam tu debes tauros spectare; quod breve dictum Divina Majestas tam gravi protulit vultu, cum tanta vocis autoritate, ut ostenderet, quis esset, quòdque non loqueretur sinè magno mysterio. Nihilominus mirata sum ea verba, quia non intelligebam, quidnam vellet. Verùm Ipsiùs Majestas, ut mihi manifestaret, cur sibi placeret, ut eos spectarem, mandavit his Dominis Angelis, ut me deferrent ad forum, à quibus collocata è regione Conventûs S. Francisci, vidi supra tectum multos dæmones, qui se mutuo instar canum mordebant, & dum rixarentur, aliqui cû ingenti impetu ruebant ad terram. Ego decumbebam in lecto, circumdata ab Angelis, assistente mihi velut virtute Dei, me tam specialiter protegentis, ut existimarem, mihi nec ab universo mundo, neque à toto inferno posse noceri. Vidi deinde prodeuntes tauros, & illorum exagitatores, atque omnia mihi videbantur lusus infantium, & qui congredebantur cum tauris esse nani, tauri verò nihil habere virium aut generositatis, quod mihi Dominus vivacissimè repræsentabat. Tum conplexi multos homines existentes in foro, qui invadebantur à diabolis, tanquam ferocissimis tauris, licèt assumptâ specie humanâ, & corporibus altissimorum, atque crudelium gigantium. Ab his horribilem edentibus stragem impetebantur miserabiles homines, ac discerpebantur. Ego tanto cum dolore contemplantur istud lamentabile spectaculum, ut mihi cor disrumperetur: elevatis autem oculis ad cælum vidi Beatissimam Trinitatem, quæ cum imensa quiete & gaudio replebat gloriâ omnes suos Beatos Palatinos, & perinde ac si res humanæ non subsistent ipsius providentiæ, nullam earum videbatur gerere curam, neq; commoveri luctuosis casibus, qui meis oculis obversabantur.

Hæc spectabat mea afflicta anima, le nesciebat, quid aliud diceret, præterquam tantummodo: Deus meus, & magnarum miserationum! id quod sæpe ardenti affectu iterabam, ut Divina Majestas miseretur sui populi. Dum inhæterem huic affectui, qui vehemèter invalescebat, & aspicerem Deum, qui se fingebat surdum, ac simulabat me à se non audiri, prodixit quidam Sanctus Angelus, dixitque mihi graviter & indignabundè: Quare dicis: Deus meus, & magnarum miserationum! prætermitte id, atque dic: Deus justitiæ & ultionis. Audivi hæc verba, & acsi timore perculsa laterem in quopiam angulo, nihilominus ibi anxie idem dicebam: Deus meus, & magnarum miserationum! utquod Dominus me intuitus, dixit: Nomen te meus Angelus monuit, ut diceres: Deus justitiæ & ultionis? cùmque se exhiberet iratum, & ità constitutum, acsi nullo tangeretur dolore ob mala, quæ fierent in terra, repetebam, uti hæcenus, eosdem affectus & verba, ac deinde rem accuratius expendebam, & ajebam: Jesu! Jesu! èstne possibile, ut id fiat Vallisoletæ? Hinc meæ cogitationi Dominus respondit dicendo: Non percepisti visa, quod tibi ostendi, sit in foro mundi. Fuit mihi significatum, sic potissimum agi in Aula: unde se Deus monstrabat iratissimum, & munitur, se puniturum peccata, quæ contra Ejus Majestatem committebantur. Ego illum rogabam, ut cohiberet suam indignationem, allegando ipsi multa, quibus commoveretur, & postquam hæc de re sua quædam locuta, subduxit se meo conspectui, significando mihi, quòd ei ligaret manus, placando justam ipsius iram, & inclinando illum ad misericordiam, atque illud spectaculum mihi disparuit. Designetur Divina Majestas propter sanctam ipsam nobis suam exhibere infinitam clementiam.

Die Dominicâ, sextâ Septembris, post præterlapsos aliquot dies, ex quo me Dominus non ducebat ad cælestem Jerusalem (quem mihi favorem sæpe ex se solet bonitate præstare) videbat mihi conspicere illam supernam civitatem

in modum, quo hic turres eminus videntur, & fastigia magni cujuspiam castelli. Interea adverti aperiri cœlum, vidi Beatos illos Palatinos, circumdantes thronum Beatissimæ Trinitatis, quæ se mihi præbuit spectandam immensâ præditam majestate, meque amantissimè invitabat (præsertim Sacratissima Persona Spiritus Sancti) dicendo: Veni amica mea, additis alijs verbis, quæ adeò ineffabilem charitatis magni Dei nostri significabant dulcedinem, ut, licet me ob meam indignitatem ea commemorare pudeat, nihilominus ex ipsis in me derivetur effectus profundissimi contemptus mei ipsius, dum expendo gravitatem, quâ proferuntur, atque tam efficacem complacentiam, ut parum, & nihil esse existimem, pati omnia imaginabilia tormenta, ac millenas sustinere mortes, quò vel minimum quid in honorem tam benigni Domini fiat. De repente me hi mei Domini Angeli erexerunt, decentissimè consvetâ ipsius celeritate ab ipsdem vestitam, dicentes: Age, Anima, DEUS nobis præcepit, ut te abducamus. Cum ascenderem ad cœlum, vidi mihi ab alijs Sanctis Angelis impediri transitum, non permittentibus me progredi. Hæc difficultas mihi accidebat gravissima, & sicut corpus, si pendens in aère ab alijs sursum, ab alijs autem traheatur deorsum, ingens sentiret tormentum; ita mea anima terribilem patiebatur dolorem, ut coacta fuerim conqueri ac dicere: Domine discerpor! Tum vidi procedentes ex pectore Divinæ Personæ Spiritus Sancti quosdam radios, instar aureorum filorum, lucidissimos, qui me undique circumsvaviter traxerunt, & perduxerunt ad cœlum, recedentes, prout ego progrediebar, intra semetipsos, donec illuc pervenirem. Dum jam fui apud thronum illius immensæ Majestatis, superior pars meæ animæ est ingressa pectus ejus Divini Domini, ubi modo mihi possibili, sed incomparabiliter clariùs, quàm si id oculis viderem corporeis, agnovi quiddam nos docet Fides de eo abscondito mysterio Trinitatis Personarum, in perfectissima Essentiæ unitate. Hæc divina unione frue-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

batur superior pars meæ animæ, quando sunt ingressæ duæ meæ amicæ, meque cœperunt alloqui, quas quidem audiebam, non tamen bene, & vix ipsis poteram respondere. Taliter fui diu constituta, quoadusque mysterium cessavit. Non est mihi tunc declaratum, qualis fuerit istius ascensus difficultas, & cur illum ij Sancti Angeli impediverint: sed modò mihi ipsâ Dominus explicuit dicendo, Sanctos illos Angelos fuisse præfides Regnorum & Provinciarum mundi, qui ignorantes, quid Deus decrevisset, timuerunt nè ibi remanerem, ac propendebant in contrarium, petentes id à Deo, propterea quòd exiguis meis precibus possem prodesse mundo, juxta ipsorum intentiones. Verecundor plurimum, & erubesco, quòd hoc dicam: Deus autem novit, non aliter se rem habuisse, & à meis Confessarijs jubeor id scribere.

Post hoc sequenti die Sabbathi, duodecimâ ejusdem mensis, cum mihi quidam servus Dei retulisset bella Germaniæ, & specialiter ea, quæ gerebat Rex Poloniæ adversus Turcas ac Tartaros, indolui magnopere, & fui contristata, propter afflictionem Catholicorum, atque persecutionem, quam sancta Fides nostra patitur à suis hostibus. Commendavi hæc negotia Deo, rogavi illum, ut prospiceret felici statui Ecclesiæ suæ. Proximâ deinde feriâ secundâ me Dominus vocavit dicendo: Veni, Anima, veni mecum. Vidi Majestatem Jesu Christi Domini nostri in eo habitu & vestitu, quem gerebat conversans in vita mortali cum hominibus: is me, apprehensâ meâ manu, ac si paucorum forem annorum puellula, secum duxit. Cœpimus progredi viâ quadam valde latâ & spatiosâ, quæ erat amœnissima, & videbatur esse purissimo auro strata. Mirabar vehementer, & respectabam meum Dominum, more infantium, dum sunt contentissimi, propterea quòd ducantur à suis parentibus, quos alloquuntur, intuendo ipsorum vultum, ac si in eo situm esset omne illorum bonum & præsidium: ita nempe ego aspiciebam Dominum, tanquam illum, quo cum mihi nihil deerat,

Ff 2 atque

atque dicebam ipsi: Quam gratiosas habes vias, mi Domine, quam pretiosas, quam jucundas! Divina Majestas autem mihi suavissimè blandiendo respondit: Anima, sic tu progredieris. Multùm ob hæc verba erubui, quæ licèt tam benignè dicantur, aded nihilominus afficiunt animam, ut tota intimè commoveatur, agnoscens suam vilitatem, propriùmque suum nihilum, atque idcirco illi respondi: Ah mi Domine, noli mihi id dicere! sed Dominus tunc tacuit.

Procedentes ulterius ingressi sumus ingentem campum, qui totus apparebat argenteus, & in ejusdem superficie multæ conspiciebantur inscriptiones, instar epithiorum. Erant præterea in varijs illius locis magni quidam pretiosi lapides, & alij minores. Hic mihi Dominus dixit, nos esse in ditione Turcarum. In confinij, & circuitu hujus campi erant multi homines armati, qui illum custodiebant, cum magno strepitu & clamoribus, alloquentes se invicem, sibi que correspondentes, quam communicationem mutuam mihi videbatur exigere incumbens ipsis custodia. Omnis hæc turba erat profus scurrilis, quod ipsum indicabat vili ac lacero vestitu, atque ex omnibus, quæ forinsecus observari poterant, apparebat, esse homines perversos. Dum Divina Majestas hunc campum intravit, universi fuerunt turbati, seq; accinxerunt ad defensionem, multis undique accurrentibus, ad subveniendum ipsis & opitulandum. Dominus nihil fuit immutatus, sed ostendens, se omnibus dominari creaturis, summa cum majestate perambulavit totum illum campum, donec perveniret ad ejus limites: & postquam hos attigit, tantus exarsit ignis, ut in momento universum combusserit campum, & omne argentum, lapides pretiosos, omnemque ipsius ornatum converterit in miserabilem lacunam abominabilem, & malè olentium aquarum, unaque omnes illos hominum exercitus consumpsit.

Subitò conspexi pulcherrimam scalam, valde latam, affabreque constructam, & in ea infinitam Angelorum multitudinè,

quos hætenus non videram, licèt millei Dominum comitarentur. Per hanc incipimus ascendere ad coelum, & postquam pervenimus ad thronum Sanctissimæ Trinitatis, omnes nos prostravimus, ipse quoque Christus Dominus ut homo, qui Patri suo æterno dixit: Domine Omnipotens, feci judicium & justitiam, castigando illam infernalem turbam: hanc autè creaturam tibi adduco, ut illi nova conferas dona & gratias, utque solatium capiat ex dolore, quo illam bella infidelium affecerunt. Pater æternus me est incuitus, sicut aliàs, exhibens serenitatem & benignitatem illorum divinorum oculatorum, daturque mihi suâ benedictione me univit cum suo Divino Esse, ubi inter altissimas notitias se mea anima penitus perdidit, donec mihi restituta me repeti in meo angulo: quanquam superior pars ejusdem meæ animæ, quasi esset aliquid à me distinctum, videatur remansisse apud suum Deum.

Mense Octobri, quintâ ejusdem, quæ fuit feria secunda, postquam totâ nocte læto affixa, graves perpessa sum dolores, contracto per eos corpore, & animâ fatigatâ (quanvis semper, quæ Dei est bonitas, retinerem consuetum mihi modum divinæ presentie) vidi Divinam Majestatem, quæ conversa ad meos Dominos Angelos, ipsis dixit: Accipite istam creaturam, & ducite illam, quò vobis dicam. Relegiebat id natura, unde dixi Domino: Mi Deus, quomodo hoc fieri potest, cum in itâ conquassata, ut mihi videar, ubi dicitur mota, expiratura. Interea Dominus dedit executionem sui mandati, post unam autem horâ denuò id ipsum Angelis precepit, atque ego etiam rursus firmiliter pugnavi, rogans meos Dominos Angelos, ut me relinquerent in meo loco, si Deo placeret. At ipsi responderunt: Permisi fieri, quod vult Deus, quia exceperunt ejus mandatum suavissimè, & absque tua molestia. Apprehenderunt me libenter quàm circumspèctissimè, & collocaverunt in quodam velut pulvinari, atque operentam tulerunt ad litus amplè & eximium maris. Omne illud spatium exiguum habebat lucem, qualis est in crepusculo liberrimo.

ortum solis, & albescente die. Iussu fui perlustrare oculis illud mare, vidique in eo vehementem fluctuum commotionem: & quamvis alicubi quædã apparetur malitia, alibi tamen omni ex parte immanes furere procëllas ac tempeitates, & naves confringi, alias verò demergi, alias huc & illuc appellere convulsas.

Dum hos tam luctuosos considerarem casus, moverunt me Angeli, atque tulerunt ad medium maris, ubi super aquas constituta audivi magnos ejulatus & lamentabiles multorum hominum clamores, qui vehementer anxij ac afflicti vociferabantur, tanquam proximi submersioni. Ego invocabam summo affectu Deum, dicebamque illi: Expecta, Domine, expecta. Tandem vidi fuisse submersos ac mortuos in aquis, & plerasque defunctorum animas ivisse ad Purgatorium, alias verò his pauciores ad Infernum, atque pauculas quasdam evolavisse ad Cælum. Hæc omnia anima mea spectavit magna cum admiratione, & aspectu meum Dominum tanquam attonita, etiam idcirco, quòd mihi Divina Majestas diceret, multis ex ijs animabus, quæ iverant ad Purgatoriu, obtigisse eam bonam sortem, propter meam intercessionem (quamvis illas non noverim, neque sciverim quænam essent) illas autem, quæ descenderant ad Infernum, se noluisse disponere, ideòque in æternum perijisse. Subjuxit quoque Dominus: Noli cogitare, id esse signum, quòd plures salventur, siquidem plures damnantur. Unde intellexi, specialem aliquem fuisse illum eventum, licet aliam magis individuum ejusdem notitiam non habuerim: cognovi nihilominus, per mare à me visum, & ipsius tempeitates significari hunc mundum ac tentationes, & varia, in quibus anima versantur, pericula interitus. Post hoc me Angeli retulerunt ad meum locum.

Denique decimã nonã Decembris, postquam aliquot diebus multum fui vexata, ac defatigata occurrentibus quibusdam proximorum meorum negotijs, dum maximo affectu commendarem, & exponerem ipsorum necessitates DEO (quem nunc semper specialius præsentem

sentiebam, quàm communiter convenerim) dixit mihi Eiusdem Majestas: Anima, veni mecum, & quiesces in me. Nequaquam, nequaquam, mi Domine, non est nunc tempus quiescendi. Cùm mea, & vicinorum meorum domus ardet, non bene fieret, si quærerem solatia, sed necesse est, ut juvem extinguere ignem, non subterfugiendo laborẽ. Itã loquebar, quia graves erant calamitates publicæ, de quibus mihi constabat, & afflictiones meorum proximorum torquentes cor meum. Bene est, respondit Dominus; verum si illos itã desereres ac aufugeres, ut quæreres fontem, unde haurires aquam, ad extinguendum ignem, jam id non male, sed bene fieret. Sic fui denuò relicta à Domino duabus circiter horis, & postea mihi secundo dixit: Modò veni mecum, Anima, & quiesces. Tum vidi quosdam S. Angelos, qui subito fabricaverunt inter quatuor columnas, & exornaverunt magnificum thronum, in cujus medio collocaverunt sellam. Quatuor deinde eorum innitebantur columnis, ac si illas sustentarent, cantantibus tam his, quàm reliquis dulcissime: cùmque me posuissent in ea sella throni, dixerunt: Divinus Sponsus venit. Quotiescunque ab Angelis audio proferri hoc nomen sponsi, notabiliter verecundor, & pudeo, ideòque ipsis dixi, sicut aliàs: Mei Domini nolite taliter loqui, quia ego sum vilis ancilla Domini, & serva inutilis. Itã prorsus est, responderunt illi: quod si tamen aliquis Rex sibi desponsset ancillam, eamque exornet, ac ditet, erit utique ipsius Sponsa: maximè verò, si ejus sit potentia, ut naturalem illius nigredinem vario cooperiat ornatu ac decore auri, quod est charitas. Id verò in te est operatus Omnipotens. Itã me sedentem tulerunt ad cælestem Jerosolymam, præsentantes me Majestati Triunius Dei, qui sit benedictus. Amen.

Prostravi me coram hoc magno Domino, & manifestavit se mihi singulariter Sacratissima Persona Spiritus Sancti, qui arrepto cum ingenti majestate meo brachio, imposuit meis digitis elegantissimos anulos, in aures auribus, speciosissimũ monile collo,

collo, & pretiosam coronam capiti. Postquam fui exornata, iterum prostrata sum coram Sanctissima Trinitate, ubi, uti alijs vicibus, deposui coronam cum cæteris cimelijs, eidemque magno affectu obtuli, existimans absque omni dubio, quòd, si mea esset universa hujus mundi, & illius cœli gloria, eadē promptitudine ipsam illi offerrem, meque rebus omnibus privarem, ut Deus omnibus frueretur. Divina Majestas acceptavit oblationem, ostendens, sibi eam plurimum placere, & mandavit, ut mihi rependeretur vestis, quæ speciem habebat Dalmaticæ, defluens usque ad pedes; manicæ quoque illius erant longæ, pertingentes ad manus. Indicatum mihi est, Deum per eam gratiam significare, quòd mihi jam conferat possessionem gloriæ, quâ suo tempore essem fruitura. Dum hac pretiosâ Dalmaticâ fui vestita, Dominus mihi restituit omnia illa cimelia, quæ ei obtuleram, sed longè, quàm antea fuerint, meliora. Cum omni autem isto ornatu me duxit ad quoddam elegans palatium, in quo erat aula inaurata, pretiosissimis exornata gemmis, ex quarum singulis milleni gloriæ splendores prodibant. Hic ingressa in abyssum Divini Essè, secundum meam capacitatem, sum fruita immensis bonis. Deinde me Divina Majestas elevavit ad magnam altitudinem pul-

cherrimæ turris, ibique mihi existenti dixit: Age Anima, perlustra hinc totum mundum. Aspexi, & vidi omnia Regna, terras, maria, & eorum divitias, atque omnia mihi apparebant instar puncti, comparata immensitati illorum, quæ videram. Subjunxit continuo Dominus: Anima pe- te, quidquid volueris, non decet erari, ut revertaris vacua. Rogavi Divinam Majestatem, ut propitius esset suo populo Christiano, & omnibus Regnis, utque ea liberaret ab hostibus Fidei, & quandam personam ægrotam restitueret sanitati, quam ego illi exoptabam, ut lucraret ipsius animam, in magna constitutam necessitate, id quod Dominus omnino dixit futurum, sicut re ipsâ fuit factum. Petivi deinde ab illo, ut appelleret classis, atque ut cuidam Domino impertiretur filium hæretem. Non dixit mihi definitè, se id facturum, attamen quod attinet ad classem mihi dedit modo quodam, quem nescio explicare, spem certam: quod verò hæretem concernit, necdum illam perdidit, exspecto quid sit futurum. Deduxit me Dominus eadem viâ, donec me collocaret in timo, unde me abduxerat, & in eo fui à meâ Dominis Angelis delata ad meum angulum. Benedicte sit Divina Majestas in æternum. Amen.

(H)

CAPUT VI.

Gratificatur nonnullis personis, & in Catholicorum commodum castigat quosdam infideles; alijs subvenit quoad Fidem: referuntur unâ alijs admirabiles casus.

Non minùs hæc Virgo fuit sollicita de comodo proximorum, anno sexcentesimo vigesimo septimo, videnturque aucta fuisse gratia, quas illi Deus prestitit, ut ipsis posset efficacius succurrere. Omnia patebunt ex actis hoc anno, quæ nobis ipsa descripsit, & sequentibus retulit verbis.

Septimâ circiter Januarij conspexi septem, aut octo homines (quos tunc non agnovi) intra quosdam transversos palos

quasi consigentes, ita ut non possent se invicem accedere. Tum adventit quidam dæmon, qui abstulit illos palos, atque quodammodo ijs hominibus, ac turribus. Mirabar hoc spectaculum, ac currendo frequentius ad Deum, cui me intimè commendabam, mansi aliquod diu in ecstasi, atque ad me revertens, quòd illi viri insistentes eidem terræ, calcabant, descenderent usque ad flum. nescio fueritne maris, an fluvij: neque enim id observavi abrepta ab hac die.